

Všechno se stává modlitbou

Kdysi jeden pokorný mnich, žijící o samotě, jsa již v pokročilém věku, vycházel ze svého příbytku a vydával se kopat motykou. Při jeho práci zavládl kolem něj pokoj; když krácel do zahrady, kde pracoval, jeho cesta byla modlitbou. Jeho okopávání záhonů bylo modlitbou. Každý krok, všechno, co dělal, bylo modlitbou. Hlína i vše okolo bylo modlitbou. Budete-li konat totéž, nebudete unaveni a vaše práce vám ve skutečnosti přinese odpočinek. Dokonce i spánek bude modlitbou. A po probuzení si uvědomíte, že během spánku jste přijali duchovní pokrm stejně, jako když jíte fyzický pokrm. Pokud sníte nějaké špatné jídlo, nemůžete spát, bolí vás žaludek. Pokud se duchovně živíte špatnou duchovní potravou, pak máte noční můry a zlé sny.

O vděčnosti Bohu

Nedávno na Svaté Hoře zesnul jeden prostý mnich. Byl negramotný. Nedokázal se ani podepsat. Přišel na Svatou Horu, když byl ještě mladý. Nikdo ho nepovažoval za významného. Onemocněl rakovinou. Rok snášel velké bolesti žaludku a jater. A všechny nás překvapil svým chováním, které nám připadalo, jako když vezmeš kousek kadidla, položíš je na žhavé uhlíky v kadidelnici, a provoní se tím vše kolem. Považoval se jen za jedno ze zvířat. I když nám všem během své nemoci pomáhal, neměl o sobě vysoké mínění. V jednom rozhovoru, který jsme s ním vedli, řekl, že Bůh pomáhá všem, dobrým i zlým, ale naším problémem je náš nevděk.

Po čem člověk nejvíce touží

Každý člověk, žijící dávno či v současnosti, na jakémkoli místě na světě, potřebuje plnost blahodati, kterou liturgicky nabízí pravoslavná Církev a ta jediná může spasit člověka.

Člověk nebyl stvořen k uctívání model (nebo čehokoliv, čemu se klaní místo Jediného Boha Stvořitele všeho). Byl stvořen, aby se stal bohem skrze blahodat, aby byl svobodný. „Byli jste povoláni k svobodě, bratři.“ (Gal 5,13) Snažte se mluvit pravdu. A neříkejte, že věříte, když prožíváte pochybnosti. Měli byste se chovat jako apoštol Tomáš, který nechtěl věřit neupřímně, a tak žádal spatřit a dotknout se Pána. Viděl a uvěřil.

Vězení, ať už má železné nebo zlaté mříže, je stále jen žalářem, je to prokletí. Člověk vlastně nehledá ulehčení svého trestu, ale touží po zrušení smrti.

Hledání nedosažitelného a neuskutečnitelného

Člověk nemůže být spasen žádným vlastním činem. Hledá však to, co je skutečné. Proto, „abychom mohli žít, bylo nutné, aby se Bůh vtělil a zakusil smrt.“ Potřebovali jsme, aby se Bůh stal člověkem a zemřel, abychom my mohli žít.

Svobodu nám dal Kristus, abychom mohli milovat

Dobry Pastýř obětuje svůj život za ovce. Obětí na Kříži za nás Kristus zaplatil, aby nás mohl volat naším jménem, či jinými slovy: aby nás osvobodil. Osvobození od kletby zákona, od kletby falešných učitelů, lživých proroků, kteří jsou zloději a lupiči. Nyní má člověk volnost pohybu; může jednat osobně; může se nechat vést láskou; Boží láska ho může přivést až k vytržení, ale nemůže ho zotročit, neohroží jeho svobodu, naopak, bude mu ochotně sloužit, takže pak dokáže „ztratit svůj život, aby jej zachránil“. Neexistuje jiný způsob, jak zachránit svůj život, než jej ztratit pro Pána a Jeho Evangelium; to znamená uvidět svůj život a rozprostřít svou radost do nekonečna jako požehnání pro všechny.

Archimandrita Vasileios Iveronský